

" মৰমৰ সন্তানসকল – যিমনে স্মৃতিত থাকিবা , পৱিত্ৰ হ'ব বা সিমানে পাৰলৌকিক মাতা - পিতাৰ আশীৰ্বাদ পাবা , আশীৰ্বাদ লাভ কৰিলে তোমালোক সৰ্বদা সুখী হৈ যাবা "

প্ৰশ্ন: পিতাই সকলো সন্তানকে কোনটো ৰায় দি কুকৰ্মৰ পৰা ৰক্ষা কৰে?

উত্তৰ: * উত্তৰ :- পিতাই ৰায় দিয়ে – সন্তানসকল, তোমালোকৰ ওচৰত যি ধন-সম্পত্তি আদি আছে, সেয়া সকলো নিজৰ সৈতে ৰাখা কিন্তু নিমিত্ত হৈ চলা। তোমালোকে এনেকৈ কৈ আহিছা – হে ভগৱান এয়া সকলো আপোনাৰ হয়। ভগৱানে সন্তান দিলে, ধন-সম্পত্তি দিলে, এতিয়া ভগৱানে কৈছে – এই সকলোবোৰৰ পৰা বুদ্ধিযোগ আতৰাই তোমালোক নিমিত্ত হৈ থাকা, শ্ৰীমত অনুসৰি চলা তেতিয়া কোনোধৰণৰ কুকৰ্ম নহ'ব। তোমালোক শ্ৰেষ্ঠ হৈ যাবা।

গীত: মাঁ - পিতাৰ আশীৰ্বাদ লৈ লোৱা (লে ল ' দুৱায়ে মাঁ বাপ কি)

ওঁম শান্তি । যি সকল সন্তানে কয় মোৰ মুখ নচলে, বুজাব নোৱাৰো - তেওঁলোকক সেৱা কেন্দ্ৰৰ ব্ৰাহ্মণীয়ে কেনেকৈ শিকাব, সেয়া শিৰ বাবাই বুজায়। চিত্ৰৰ ওপৰত বুজাৱাতো বহুত সহজ। সৰু ল'ৰা-ছোৱালীক চিত্ৰ দেখুৱাই বুজাবলগীয়া নহয় জানো। এনেকুৱা নহয়, শ্ৰেণীত সকলো আহি বহিল আৰু তুমি মুৰুলী শুনাবলৈ আৰম্ভ কৰি দিলা, নহয়। ভালকৈ বহি আন্তৰিকতাৰে বুজাব লাগে। সন্তানসকলে গীতটিতো শুনিলা - এজন হৈছে পাৰলৌকিক মাতা-পিতা, যাক স্মৰণ কৰি থাকে – তুমি মাতা-পিতা..... তেওঁ হ'ল সৃষ্টিৰ ৰচয়িতা। মাতা-পিতাই নিশ্চয় স্বৰ্গই ৰচনা কৰিব। সত্যযুগত স্বৰ্গবাসী সন্তান থাকে। ইয়াৰ মাতা-পিতা নিজেই নৰকবাসী গতিকে সন্তানো নৰকবাসীৰে জন্ম দিব। গীতটিত ক'লে - মাঁ-পিতাৰ আশীৰ্বাদ লৈ লোৱা.... তোমালোকে জানা যে এই সময়ৰ মাতা-পিতাই আশীৰ্বাদ নিদিয়ে। স্বৰ্গবাসী সকলে আশীৰ্বাদ দিয়ে, যি আশীৰ্বাদ আধা কল্পলৈ চলে। আকৌ আধা কল্পৰ শেষত অভিশপ্ত হৈ যায়। নিজেও পতিত হৈ যায় আৰু সন্তানসকলকো পতিত কৰে। ইয়াক আশীৰ্বাদ বুলিতো কোৱা নহ'ব। অভিশাপ দি দি ভাৰতবাসী অভিশপ্ত হৈ গ'ল, কিমান যে দুখেই দুখ, সেই কাৰণে মাতা-পিতাক স্মৰণ কৰে। এতিয়া সেই মাতা-পিতাই আশীৰ্বাদ দি আছে। পঢ়াই পতিতৰ পৰা পান্নন কৰি আছে। ইয়াত হৈছে আসুৰী সম্প্ৰদায়, ৰাৱণ ৰাজ্য। তাত হৈছে দৈৱী সম্প্ৰদায়, ৰাম ৰাজ্য। ৰাৱণৰ জন্মও ভাৰততেই হয়। শিৱবাবা, যাক ৰাম বুলি কোৱা হয়, তেওঁৰো জন্ম ভাৰততেই হয়। তোমালোক যেতিয়া বাম মার্গলৈ যোৱা তেতিয়াৰ পৰা ভাৰতত ৰাৱণ ৰাজ্য আৰম্ভ হয়। গতিকে ভাৰতকে ৰাম পৰমপিতা পৰমাত্মাই আহি পতিতৰ পৰা পান্নন কৰি তোলে। ৰাৱণ আহিলে মনুষ্য পতিত হৈ পৰে। গায়নো কৰে - ৰামো গ'ল ৰাৱণো গ'ল যাৰ বহু পৰিয়াল আছে। ৰামৰ পৰিয়াল বহুত সৰু। আন সকলো ধৰ্ম শেষ হৈ যায়, সকলোৰে বিনাশ হৈ যায়। বাকী তোমালোক দৈৱী-দেৱতাসকল থাকিবা। তোমালোক যি সকল এতিয়া ব্ৰাহ্মণ হৈছে তেওঁলোকেই সত্যযুগলৈ স্থানান্তৰিত হ'ব। গতিকে এতিয়া তোমালোকে মাঁ-পিতাৰ আশীৰ্বাদ প্ৰাপ্ত কৰি আছা। মাঁ-পিতাই তোমালোকক স্বৰ্গৰ মালিক কৰি তোলে। তাততো সুখেই সুখ। এই সময়ত কলিযুগত দুখ আছে, সকলো ধৰ্মই দুখী। এতিয়া কলিযুগৰ পাছত আকৌ সত্যযুগ আহিব। কলিযুগত কিমান অনেক মনুষ্য আছে, সত্যযুগত ইমান মনুষ্য নাথাকে। যিমান ব্ৰাহ্মণ হ'ব সিমানেই তাত দেৱতা হ'ব। সেয়াও ত্ৰেতালৈকে বৃদ্ধি হৈ থাকিব। কোৱা হয় যীশুখ্ৰীষ্টৰ 3000 বছৰৰ আগতে সত্যযুগ আছিল। যীশুখ্ৰীষ্টৰ আগতে (BC; Before Christ) আৰু যীশুখ্ৰীষ্টৰ পিছত (AD; After Christ - Anno Domini)। সত্যযুগত এটাই ধৰ্ম, এখনেই ৰাজ্য হয়। তাত মনুষ্যও বহুত কম হ'ব। কেৱল ভাৰত থাকিব আৰু অন্য কোনো ধৰ্ম নাথাকিব। কেৱল সূৰ্যবংশীহে থাকিব। চন্দ্ৰবংশীও নাথাকিব। সূৰ্যবংশীসকলক ভগৱান-ভগৱতী বুলি ক'ব পাৰি কিয়নো তেওঁলোক সম্পূৰ্ণ হয়।

তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে পতিত-পান্নন এজন পৰমপিতা পৰমাত্মাই হয়। (চক্ৰৰ চিত্ৰৰ ফালে ইংগিত কৰি) চোৱা, পিতা ওপৰত বহি আছে। এই ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা স্থাপনা কৰি আছে। এতিয়া তোমালোকে পঢ়ি আছা। যেতিয়া এই দেৱতাসকলৰ ৰাজ্য থাকে তেতিয়া অন্য কোনো ধৰ্ম নাথাকে। পুনৰ আধা কল্পৰ পিছত বৃদ্ধি হৈ যায়। ওপৰৰ পৰা আত্মাসকল আহি থাকে, বৰ্ণ সলনি হৈ থাকে, জীৱ আত্মা বাঢ়ি গৈ থাকে। সত্যযুগত হ'ব 9 লাখ, তাৰ পিছত কোটি হ'ব এনেকৈ বৃদ্ধি হৈ থাকিব। সত্যযুগত ভাৰত শ্ৰেষ্ঠাচাৰী আছিল, এতিয়া ব্ৰষ্টাচাৰী হৈ গ'ল। এনেকুৱা নহয়, সকলো ধৰ্মৰ লোক শ্ৰেষ্ঠাচাৰী হৈ যাব। কিমান অনেক মনুষ্য আছে। ইয়াতো ব্ৰষ্টাচাৰীৰ পৰা শ্ৰেষ্ঠাচাৰী হ'বলৈ কিমান যত্ন কৰিবলগীয়া হয়। বাৰে বাৰে শ্ৰেষ্ঠাচাৰী হৈ থাকোতে পুনৰ বিকাৰত গ'লে ব্ৰষ্টাচাৰী হৈ পৰে। পিতাই কয় - মই আহিছো, তোমালোকক ক'লাৰ পৰা বগা

কৰি তুলিবলৈ, তোমালোকে আকৌ বাৰে বাৰে অধঃপতিত হৈ যোৱা। বেহদৰ পিতাইতো পোনপটীয়া কথা শুনায। কয় - কিয় কূল কলংকিত হোৱা, ক'লা মুখ কৰি পেলোৱা। কি তোমালোক বগা নহ'বা নেকি? তোমালোক আধাকল্প শ্ৰেষ্ঠ আছিল। পুনৰ কলা কম হৈ যায়। কলিযুগৰ অন্তততো কলা একেবাৰে শেষ হৈ যায়। সত্যযুগত কেৱল এখনেই ভাৰত আছিল। এতিয়াতো সকলো ধৰ্ম আছে। পিতা আহি পুনৰ সত্যযুগী শ্ৰেষ্ঠ সৃষ্টি স্থাপনা কৰে। তোমালোকে শ্ৰেষ্ঠাচাৰী হোৱা উচিত। কোনে আহি শ্ৰেষ্ঠাচাৰী কৰি তোলে? পিতা হৈছেই দৰিদ্ৰ নিবাসী। পইচাৰ কথা নহয়। বেহদৰ পিতাৰ ওচৰলৈ শ্ৰেষ্ঠ হ'বলৈ আহে তাৰ পিছতো মনুষ্যই কয় - তোমালোক তালৈ কিয় যোৱা। কিমান যে বিধিনি আনে। তোমালোকে জানা এই বুদ্ধ জ্ঞান যন্ত্ৰত অসুৰে বহুত বিধিনি আনে। অবলাসকলৰ ওপৰত অত্যাচাৰ হয়। কোনো-কোনো স্ত্ৰীয়েও বহুত অতিষ্ঠ কৰে। বিকাৰৰ কাৰণে বিবাহ কৰে। এতিয়া পিতাই কাম চিতাৰ পৰা নমাই জ্ঞান চিতাত বহাইছে। এয়া জন্ম-জন্মান্তৰৰ ঠিকা। এই সময়ত ৰাৱণৰেই ৰাজ্য। চৰকাৰে কিমান কি উদ্যাপন কৰে। ৰাৱণক দাহ কৰে, খেল চাবলৈ যায়। এতিয়া এই ৰাৱণ ক'ৰ পৰা আহিল? ৰাৱণৰ জন্ম হোৱাৰতো 2500 বছৰ হ'ল। ৰাৱণে সকলোকে শোক বাটিকাত (দুখৰ কুটিৰত) বহুৱাই দিছে। সকলোৱে মাথো দুখী। ৰাম ৰাজ্যত সকলোৱে সুখী হয়। এতিয়া হৈছে কলিযুগৰ অন্তৰ সময়। বিনাশ সন্মুখত। ইমান কোটি-কোটি মনুষ্য মৰিব নিশ্চয় যুদ্ধ লাগিব নহয় জানো। সৰিয়হৰ বীজৰ দৰে সকলো গুৰি হৈ যাব। এতিয়া দেখিছা প্ৰস্তুতি চলি আছে। পিতাই স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰি আছে। এই জ্ঞান আৰু অন্য কোনোৱে দিব নোৱাৰে। এই জ্ঞান পিতাহে আহি দিয়ে আৰু পতিতক পাৱন কৰি তোলে। সংগতি কৰোঁতা এজনেই পিতা। সত্যযুগত হৈছেই সংগতি। তাত গুৰুৰ প্ৰয়োজন নাথাকে। এতিয়া তোমালোক এই জ্ঞানৰ দ্বাৰা ত্ৰিকালদৰ্শী হৈ পৰা। সত্যযুগত লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ এই জ্ঞান একেবাৰে নাথাকিব। তেনেহ'লে পৰম্পৰাৰ পৰা এই জ্ঞান ক'ৰ পৰা আহিল? এতিয়া হৈছে কলিযুগৰ অন্ত। পিতাই কয় - তোমালোকে মোক স্মৰণ কৰা। স্বৰ্গৰ ৰাজধানী স্থাপন কৰোঁতা পিতা আৰু উত্তৰাধিকাৰৰ স্মৃতিত থাকা। পৱিত্ৰ হৈ নিশ্চয় থাকিব লাগিব। সেয়া হৈছে পাৱন দুনিয়া, এয়া হৈছে পতিত দুনিয়া। পাৱন দুনিয়াত কংস, জৰাসন্ধী, হিৰণ্যকশ্যপ আদি নাথাকে। কলিযুগৰ কথাবোৰ সত্যযুগলৈ লৈ গৈছে। শিৱ বাবা আহিছে কলিযুগৰ অন্তত। আজি শিৱ বাবা আহিছে, কালিলৈ শ্ৰীকৃষ্ণ আহিব। গতিকে শ্ৰীকৃষ্ণ আৰু শিৱ বাবাৰ পাৰ্ট (ভূমিকা) একাকাৰ কৰি দিছে। শিৱ ভগৱানুবাচ (শিৱ ভগৱানে কৈছে) - তেওঁৰ দ্বাৰা পঢ়ি শ্ৰীকৃষ্ণৰ আত্মাই এই পদ পায়। তেওঁলোকে আকৌ ভুল কৰি শ্ৰীকৃষ্ণৰ নাম গীতাত দি দিছে। এই ভুল আকৌ হ'ব। মনুষ্য ভ্ৰষ্টাচাৰী হয় তেতিয়াহে পিতা আহি শ্ৰেষ্ঠাচাৰী কৰি তুলিব। শ্ৰেষ্ঠাচাৰীয়েই 84 জন্ম পূৰ্ণ কৰি ভ্ৰষ্টাচাৰী হয়। এই চক্ৰৰ ওপৰত বুজোৱাতো অতি সহজ। বৃক্ষতো দেখুওৱা হৈছে - তলত তোমালোকে ৰাজযোগ তপস্যা কৰি আছা, ওপৰত লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য থিয় হৈ আছে। এতিয়া তোমালোক গুৰিত বহি আছা, আধাৰ স্থাপন হৈ আছে। তোমালোকে জানা যে আকৌ সূৰ্যবংশী কূল (বৈকুণ্ঠত) যাম। ৰামৰাজ্যক বৈকুণ্ঠ বুলি কোৱা নহয়। বৈকুণ্ঠ বুলি কৃষ্ণৰ ৰাজ্যক কোৱা হয়।

এতিয়াতো তোমালোকৰ ওচৰলৈ বহুত আহিব। প্ৰদৰ্শনী আদিত তোমালোকৰ নাম প্ৰখ্যাত হ'ব। এজন-দুজনক দেখি বৃদ্ধি হৈ থাকিব। পিতা আহি এই সকলোবোৰ কথা বুজায়। চিত্ৰৰ ওপৰত যিকোনো লোককে বুজোৱা বহুত সহজ। সত্যযুগৰ স্থাপনা ভগৱানেই আহি কৰে। আৰু আহেও পতিত দুনিয়াত। শ্যাম বৰণৰ পৰা বগা কৰি তোলে। তোমালোক কৃষ্ণৰ ৰাজধানীৰ বংশৱলীও হোৱা, প্ৰজাও হোৱা। পিতাই ভালদৰে বুজায়। নিৰাকাৰ শিৱ বাবাই আত্মাসকলক বহি বুজায় যে তোমালোকে মোক স্মৰণ কৰা। এয়া হৈছে আত্মিক যাত্ৰা। হে আত্মাসকল, তোমালোকে নিজৰ শান্তিধাম, নিৰ্বাণধামক স্মৰণ কৰা তেতিয়া স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ পাবা। এতিয়া তোমালোক সংগমত বহি আছা। পিতাই কয় - মোক আৰু নিজৰ উত্তৰাধিকাৰক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোক ইমালৈ অৰ্থাৎ স্বৰ্গলৈ আহি যাবা। যিয়ে যিমনেই স্মৰণ কৰিব আৰু পৱিত্ৰ হ'ব সিমানেই উচ্চ পদ পাব। তোমালোকে কিমান শ্ৰেষ্ঠ আশীৰ্বাদ প্ৰাপ্ত কৰি আছা - ধনবান হোৱা, পুত্ৰবান হোৱা, আয়ুসবান হোৱা। দেৱতাসকলৰ আয়ুস বহুত দীঘলীয়া হয়। সাক্ষাৎকাৰ হয় এতিয়া এই শৰীৰ এৰি শিশু হ'মগৈ। গতিকে এইটো অন্তৰত থাকিব লাগে - আমি আত্মাই এই পুৰণা শৰীৰ এৰি গৰ্ভত নিবাস কৰিমগৈ। অন্তিমৰ স্থিতি অনুসৰিয়েই গতি হয়। বৃদ্ধৰ পৰা কিয়নো আমিও শিশু হৈ নাযাওঁ। আত্মা এই শৰীৰৰ সৈতে থকাৰ কাৰণেই কষ্টৰ অনুভৱ কৰে। আত্মা শৰীৰৰ পৰা পৃথক হ'লে তেতিয়া আত্মাৰ কোনো কষ্টৰ অনুভৱ নহয়। শৰীৰৰ পৰা পৃথক হ'ল আৰু সকলো শেষ। এতিয়া আমি যাব লাগে, মূলবতনৰ পৰা পিতা আহিছে লৈ যাবলৈ। এয়া হৈছে দুখধাম। এতিয়া আমি যাম মুক্তিধামলৈ। পিতাই কয় - সকলোকে মুক্তিধামলৈ লৈ যাওঁ। যিমান ধৰ্মাৱলম্বী আছে সকলোৱে মুক্তি ধামলৈ যাব লাগিব। তেওঁলোকে পুৰুষাৰ্থো মুক্তিধামলৈ যাবৰ কাৰণেই কৰে।

পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰিলে মোৰ ওচৰত আহি যাবা। পিতাৰ স্মৃতিত ভোজন খালে তোমালোকে শক্তি পাবা। অশৰীৰী হৈ তোমালোক আৰু ৰোডলৈ খোজ কাঢ়ি যোৱা, কেতিয়াও তোমালোকৰ ভাগৰ নালাগিব। বাবাই আৰম্ভণিতে

এনেকুৱা অভ্যাস কৰাইছিল। বুজিছিল যে আমি আত্মা হওঁ। বহুত বোজা মুক্ত হৈ খোজ কাটি গৈছিল। অলপো ভাগৰ লগা নাছিল। শৰীৰ অবিহনে তোমালোক আত্মাসকলে এক চেকেণ্ডত বাবাৰ ওচৰলৈ যাব পাৰা। ইয়াত এটা শৰীৰ এৰিলে আৰু চেকেণ্ডত গৈ লগুনত জন্ম লয়। আত্মাৰ দৰে বেগী আৰু অন্য কোনো বস্তু নাই। গতিকে এতিয়া পিতাই কয়- সন্তানসকল, মই তোমালোকক লৈ যাবলৈ আহিছো। এতিয়া মোক পিতাক স্মৰণ কৰা। এতিয়া তোমালোকে প্ৰেক্টিকেলত (বাস্তৱত) বেহদৰ পাৰলৌকিক পিতাৰ আশীৰ্বাদ পাই আছা। পিতাই সন্তানসকলক শ্ৰেষ্ঠৰো শ্ৰেষ্ঠ মত দি আছে। ধন-সম্পত্তি আদি সকলো তোমালোকে নিজৰ সৈতে ৰাখা। কেৱল নিমিত্ত হৈ চলা। তোমালোকে কৈয়ো আহিছা - হে ভগৱান, এই সকলোবোৰ আপোনাৰেই। ভগৱানে সন্তান দিলে, ভগৱানে এই ধন-সম্পত্তি দিলে। অহু, এতিয়া আকৌ ভগৱানে আহি কয় যে এই সকলোবোৰৰ পৰা বুদ্ধিযোগ আতৰাই তোমালোক নিমিত্ত হৈ চলা। শ্ৰীমতত চলা তেতিয়া পিতাই জানিব তোমালোকে কোনো কু-কৰ্মতো নকৰা। শ্ৰীমতত চলিলেহে তোমালোক শ্ৰেষ্ঠ হ'ব। আসুৰী মতত চলা বাবে তোমালোক ভ্ৰষ্ট হৈ গৈছা। তোমালোকক ভ্ৰষ্ট হ'বলৈ আধাকল্প লাগিল। 16 কলাৰ পৰা 14 কলা হোৱা আকৌ ক্ৰমান্বয়ে কলা কম হৈ যায়, গতিকে ইয়াত সময় লাগে নহয় জানো। ভালবাবু!

অহু, অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*** ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :- ****

(1) চলোতে-ফুৰোতে অশৰীৰী হোৱাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে। ভোজন এজন পিতাৰ স্মৃতিত খাব লাগে।

(2) মাতা-পিতাৰ আশীৰ্বাদ ল'ব লাগে। নিমিত্ত হৈ থাকিব লাগে। কোনো ধাৰণাৰ কু-কৰ্ম কৰিব নালাগে।

বৰদান:

জ্ঞান স্বৰূপ হৈ কৰ্ম দৰ্শনক বুজি চলোতা কৰ্মবন্ধন মুক্ত হোৱা

কোনো সন্তানে আৱেশত আহি সকলো এৰি কাষৰিয়া হৈ শৰীৰৰ পৰাও উপৰাম হৈ যায় কিন্তু মনৰ হিচাব-নিকাচ থকা কাৰণে টানি থাকে। বুদ্ধি গৈ থাকে, এয়াও এক প্ৰকাৰৰ ডাঙৰ বিঘ্ন হৈ পৰে সেয়েহে কাৰোবাৰ পৰা কাষৰিয়া হ'ব বিচাৰিলেও প্ৰথমে নিমিত্ত আত্মাসকলৰ দ্বাৰা যথার্থতা পৰীক্ষা কৰোৱা কিয়নো এয়া হৈছে কৰ্ম দৰ্শন। জোৰকৈ চিঙিব বিচাৰিলে মন বাৰে-বাৰে তালৈ গৈ থাকিব। গতিকে জ্ঞান স্বৰূপ হৈ দৰ্শনক বুজা আৰু যথার্থতা পৰীক্ষা কৰোৱা তেতিয়া সহজে কৰ্মবন্ধনৰ পৰা মুক্ত হৈ যাব।

শ্লোগান:

* শ্লো গা ন :- নিজৰ স্বমানৰ চিটত (আসনত) স্থিত হৈ থাকিলে মায়া তোমালোকৰ আগত সমৰ্পিত হৈ যাব।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!